

Otroci spe, dušice pa romajo v sanjah po veselih nebesih. Igrajo se z angelci in se razgovarjajo s svetim Miklavžem.

Zunaj je noč: zvezde gore na nebu vse zlate, vse svetle, saj so jih angelci prižgali, da kažejo pot svetemu Miklavžu k ljubim otrokom. Sveti Miklavž pa plava po zemlji od hišice do hišice, od okenca do okenca, blagoslavlja pot otročičev in jim nosi veselja in dobrot.

Jutro se budi za gorami. Otroci so že vsi budni. Brez sanjic na očeh, brez našobljenih ustnic kakor druga jutra. Danes ne — saj je Miklavževo jutro! V samih srajčkah sfrčita otroka kakor dva velika bela metulja v kuhinjo, da vidita, primeta, pokusita nočne darove svetega Miklavža. Mama kroti, oče resno odgovarja, a otroka slabo slišita. Zunaj na mizi je pozdrav iz samih božjih nebes, pozdrav od dobrega svetega Miklavža. Bela mizica je polno obložena: prijemata, tehtata, merita, vzdikata: »Hvala ti, dobri sveti Miklavž! Vse si prinesel — še na mamó nisi pozabil! Knjiga je za mamó, pipa za očka — to bo kadil! In na krožnik si naložil Rokcu. To bo vesel!« Težko je ugnati otroka v red.

Ura bije osem. Cok, cok, tof, tof, se sliši po stopnicah. Kaj neki je? V procesiji hodijo vaški dečaki in plašne punčke iz sosednih hiš v vas. S seboj nosijo darove svetega Miklavža in v očeh najlepšo luč — detinsko veselje. Mali sirotni Rokec stoji za vrati in gleda. »Le v kuhinjo pojdi, Rokec! Tudi tebe se je spomnil Miklavž, in vsi pojdite z njim in se veselite darov dobrega svetega Miklavža.«

V Rokčevih očeh se prižgeta dve svetli lepi zarjci.

Otroci stoje in gledajo. Junak Peter stopi naprej in poda mami z nerodno ročico kruhovega parkeljna: »Ta je pa vaš!« In drugi otroci tudi radi dajejo od svojih dobrot: cukrenih punčk, čokoladnih srčkov, moža na konju, zavitih ribic...

O da bi jim mogla mama spraviti za težke ure tisto luč, ki jim sije iz oči; tisti sladki gorki izraz na licih! Da bi ga mogla spraviti v kapelico svojega srca!

Miklavžev zvonček zveni po deželi, nebesa se sleherni večer odpirajo. Naj bi vam Miklavž mnogo nasul, mnogo prinesel, otroci!

Svjatoslav: Večer v predmestju.

*Med nizkimi hišami teme rasto
in okna gorijo v poslednjih plamenih,
nekje sredi mesta zvonovi pojó,
mi molimo revni v barakah lesenih.*

*In sedemo tihi in sklenemo mlade roké
in mislimo: Zdajle se oče naš vrne.
Nebo se razčisti in zvezde svetlo zagoré
in zgane katera se in se utrne.*

*Náš oče je prišel. V trd, bled in naguban obraz
je legla rjavina pekočega dneva.
Molčimo in gledamo njega in on gleda nas.
Na cesti je molk in nikjer luč ne seva.*